

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РЕ Ш Е Н И Е № 11

София, 1 юли 2003 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Румен Янков

Членове: Димитър Гочев

Тодор Тодоров

Неделчо Беров

Стефанка Стоянова

Маргарита Златарева

Васил Гоцев

Людмил Нейков

Живан Белчев

Пенка Томчева

Лазар Груев

при участието на секретар-протоколита Силвия Василева разгледа в закрито заседание на 1 юли 2003 г. конституционно дело № 9/2003 г., докладвано от съдията Людмил Нейков.

Делото е образувано на 28 март 2003 г. по искане на 48 народни представители от XXXIX Народно събрание. Вносителите на искането молят съда да обяви за противоконституционни разпоредбите на чл. 13, ал. 3, т. 1, 2, 3 и т. 4 /относно актовете по ал. 1, т. 11/; чл. 15, ал. 4, т. 1 и 2; чл. 16, ал. 4 /относно актовете по ал. 1, т. 15/; чл. 17, ал. 4 /относно актовете по ал. 1, т. 12 /; чл. 27, ал. 1, т. 7 /относно хипотезите на т. 1.4, 2.10, 3.6, и 4.6 от Приложението към чл. 27, ал. 2/ от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/ и § 11, т. 14 от Преходните и заключителни разпоредби на същия закон /относно създадените нови разпоредби на чл. 112, ал. 4 и чл.

114, ал.1 от Закона за допълнителното доброволно пенсионно осигуряване/ на Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, обн. ДВ, бр. 8 от 2003 г. Същевременно се иска от съда да установи несъответствие с чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/ и с чл. 1 от Допълнителния протокол към Конвенцията на посочените разпоредби, с изключение на чл. 27, ал. 1, т. 7 от ЗКФН.

Поддържа се от искателите, че предвидената от закона необжалваемост по съдебен ред на редицата индивидуални административни актове, издавани от Комисията за финансов надзор /комисията/ или нейните органи, е противоконституционна, тъй като противоречи на чл. 120, ал. 2 от Конституцията. Посочва се като несъобразена с конституционните основания за заплащане на данъци и такси и с идеята за правова държава законовата разпоредба, предвиждаща събиране на такси за осъществяване на финансов контрол. Изтъкват се и съображения за несъответствие на разпоредбите от закона, които предвиждат необжалваемост, с чл. 6, т. 1 от ЕКЗПЧОС и с чл. 1 от Допълнителния протокол към нея.

С определение от 15 април 2003 г. съдът е допуснал за разглеждане по същество искането и е конституирал като заинтересовани страни: Народното събрание, Министерския съвет, министъра на финансите, главния прокурор, Върховния административен съд, Комисията за финансов надзор, Националната здравноосигурителна каса, Асоциацията на българските застрахователи и Националния осигурителен институт.

На страните е даден 14-дневен срок за представяне на писмени становища.

В изпълнение на предоставената им възможност становища по искането са представили Народното събрание, чрез комисията по бюджет и финанси, Министерският съвет, министърът на финансите, Комисията за финансов надзор. Те поддържат, че искането за обявяване на посочените норми за противоконституционни и за несъответстващи с международни

договори – чл. 6 ЕКЗПЧОС и чл. 1 от Допълнителния протокол към нея е изцяло неоснователно. Становища са представили и Върховният административен съд и Асоциацията на българските застрахователи, които поддържат изцяло искането.

За да се произнесе по искането Конституционният съд взе предвид следното:

I. По искането за установяване на противоконституционност

Основната част от атакуваните като противоконституционни разпоредби изключват забраната за обжалване пред Върховния административен съд /ВАС/ на някои индивидуални административни актове, издавани от комисията и нейните органи. Това са следните актове:

1) решенията на комисията, с които се отказва издаването на разрешение /лицензия/ за извършване на дейност като застраховател, здравно осигурително дружество, инвестиционно дружество, управляващо дружество, инвестиционен посредник или дружество за допълнително социално осигуряване – чл. 13, ал. 3, т. 1;

2) решенията на комисията за отнемане на разрешение /лицензия/ за извършване на дейност като лице по т. 1 – чл. 13, ал. 3, т. 2;

3) отказите на комисията да се даде разрешение за преобразуване на лице по т. 1 – чл. 13, ал. 3, т. 3;

4) решенията на комисията, с които разпорежда писмено освобождаването на едно или повече лица, оправомощени да управляват и представляват поднадзорно лице – чл. 13, ал. 3, т. 4;

5) решенията на комисията и нейните органи, с които се налагат принудителни административни мерки спрямо надзорните лица – чл. 15, ал. 4, т. 1; чл. 16, ал. 4, по отношение актовете по ал. 1, т. 15; чл. 17, ал. 4, по отношение актовете по ал. 1, т. 12; § 11, т. 14 от Преходните и

заклучителни разпоредби, с които се създава новата разпоредба на чл. 114, ал. 1 на Закона за допълнително доброволно пенсионно осигуряване.

Вносителите на искането изтъкват, че с атакуваните законови разпоредби грубо е нарушено неотменимото конституционно право на съдебно обжалване, което е съществен елемент от съдържанието на правовата държава. Поддържа се, че с изключването на тези актове от съдебен контрол могат да бъдат засегнати конституционни права, като правото на собственост, правото на еднакви правни условия за стопанска дейност и др.

Конституционният съд неколнократно в свои решения е имал възможността да изясни, че прогласеното от чл. 120, ал. 2 от Конституцията право на обжалване на всички административни актове от граждани и организации, по силата на същата разпоредба */in fine/*, може да бъде изключено със закон за изрично посочени административни актове. Подчертавано е същевременно многократно, че това е само изключение от основното правило за обжалване на всички административни актове и следва да се прилага ограничително – само когато са налице достатъчно сериозни и основателни причини. Такава е и защитата на особено важни интереси на гражданите и обществото, но при спазване на основните права на личността и конституционните принципи на правовата държава.

Необходимостта от спазването на тези предпоставки обуславя и компетентността на Конституционния съд да преценява във всеки конкретен случай доколко законодателната целесъобразност се упражнява в конституционно определените граници. Извършвайки тази преценка, по повод сезирането му с конкретното искане, съдът приема:

По чл. 13, ал. 3, т. 1, 2 и 3 ЗКФН

Разпоредбите изключват възможността да се обжалват пред ВАС индивидуалните административни актове, с които се отказва да се даде разрешение */лицензия/* за извършване на дейност като застраховател, здравноосигурително дружество, инвестиционно дружество, управляващо

дружество, инвестиционен посредник или дружество за допълнително социално осигуряване. Изключва се също така и обжалването на решенията за отнемане на дадено разрешение /лицензия/ за извършване на посочените дейности и на отказите да се даде разрешение за преобразуване на лице по т. 1.

Всичките тези дейности имат обща характеристика – чрез тях се привличат, управляват и използват чужди парични средства или други имуществени права, принадлежащи на широк кръг лица. Това предизвиква безсъмнено широк обществен интерес от засилена защита на правата на инвеститорите, застрахованите или осигурените лица, което налага и строгото регулиране и контролиране от държавата, чрез специализиран орган, какъвто е Комисията за финансов надзор.

Конституционният съд с решение № 4/99г. по к.д. № 31/98 г. вече се е произнесъл за конституционностъобразността на идентичната норма на чл. 34, ал. 1 от Закона за застраховането /ЗЗ/. Прието е с решението, че в случая законодателят е действал в границите на неговото конституционно правомощие и изключването на възможността за обжалване на отказа за издаване на разрешение за застрахователна дейност не нарушава прогласени с Конституцията основни права на гражданите. Не нарушава правото на собственост и правото на еднакви правни условия за стопанска дейност, защото и самият отказ за лиценз не нарушава тези права, както и конституционни принципи на правовата държава. Посочено е също така, че “с предвиденото в чл. 34, ал. 1 ЗЗ ограничение за обжалване законодателят цели да гарантира правата и интересите на застраховащите се лица и да защити приоритетни за страната и обществото интереси чрез създаването на нормална и спокойна обстановка за застрахователна дейност”. Съдът е изяснил, че “по самото си естество застрахователната дейност открива възможността да се съберат огромни средства чрез застрахователните вноски, с които да се злоупотреби чрез умишлен фалит, като застрахованите се окажат лишени от всякакво застрахователно

обезщетение.” Подчертава се с решението, че не би могло да се приеме, че компетентността на надзорния орган /имат се предвид специалните знания, които притежава и специфичната материя/ може да бъде заместена със съдебно решение.

Изразените съображения на Конституционния съд действително са за конституционносъобразността на разпоредба, която вече е отменена с § 9, т. 9 ПЗРЗКФН, но същата законодателна уредба на проблема е възприета и в самия ЗКФН. Наред с това, обстоятелството, че в този закон изключената възможност за обжалване пред ВАС на административни актове, с които се отказва разрешение за извършване на някои дейности, няма предвид само застрахователната, а и другите, посочени в текста на закона дейности, не го прави по отношение на тях противоконституционен. Всичките посочени в разпоредбата на чл. 13, ал. 3, т. 1 от закона дейности имат обща характеристика – привличат, управляват и използват парични средства или други имуществени права, принадлежащи на широк кръг лица. За всичките тях важат посочените вече в цитираното решение на Конституционния съд съображения за приоритетна бърза и ефикасна специализирана защита на особено важни интереси на гражданите и обществото. По този начин не само не се нарушават основни права на личността и конституционни принципи на правовата държава, но се осигурява и гарантира тяхната законова защита.

Относно изключването с чл. 13, ал. 3, т. 2 ЗКФН и на съдебното обжалване на административните актове, с които се отнема разрешението за извършване на посочените в закона дейности, съдът не намира основание за различно решение. Възникването на някои от определените в закона основания за отнемане на разрешението представлява сериозна заплаха за интересите на инвеститорите, застрахованите или осигурените, предоставили средства на съответните финансови институции. И в тази хипотеза важат абсолютно всичките изложени вече съображения за необходимостта от бърза и ефикасна специализирана защита на интересите

на гражданите и обществото. Тук следва да се има предвид и суспензивният ефект на съдебното обжалване, в резултат на който могат да възникнат допълнителни вредни последици за вложителите, предоставилите паричните си средства за управление, от продължаващото извършване на съответната дейност до влизането в сила на евентуалното съдебно решение.

По същия начин е поставен и проблемът с административните актове, с които се отказва разрешение за преобразуване на лице по чл. 13, ал. 3, т. 3 от закона. Всяка форма на преобразуване на такова лице на практика поражда възникването на нов правен субект. За да се породи правомощието му да извършва новата дейност, трябва да бъде издадено ново разрешение за това. По тази причина и съображенията за изключването на съдебния контрол върху евентуалния отказ са същите като тези, изложени по отношение на актовете по т. 1 и 2.

Съображенията за конституционносъобразността на трите разпоредби намират подкрепа и в решение № 18/97 г. по к.д. № 12/97 г. В него Конституционният съд приема, че с изключването от съдебното обжалване на някои индивидуални административни актове по Закона за банките /ЗБ/ - напр.сходните решения на Централната банка за отнемане на лицензия за банкова дейност /чл. 21, ал. 5 от закона / “законодателят е останал в границата на конституционната целесъобразност при защитата на обществения интерес и интересите на вложителите” и че по отношение актовете на банковия надзор “компетентността на надзорния орган не може да бъде заместена от съдебно решение”.

Преценявайки конституционносъобразността на разглежданите норми с разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията и в съответствие с цитираната си практика, от която не намира основание да се откаже, Конституционният съд счита за неоснователно искането за обявяването им за противоконституционни.

По чл. 13, ал. 3, т. 4 /относно актовете по ал. 1, т. 11/

Разпоредбата не е противоконституционна. Тя предвижда изключването от съдебен контрол на дадено от комисията писмено разпореждане за освобождаването на едно или повече лица, оправомощени да управляват и представляват поднадзорно лице в случаите, предвидени в посочените в нормата специални закони. Така например, според чл. 22б, ал. 3, т. 1 ЗЗ комисията “разпорежда писмено на застрахователя да освободи едно или повече лица, оправомощени да управляват или представляват...”. Това писмено разпореждане представлява административен акт с чисто вътрешен характер, поради което поначало не подлежи на обжалване. То само по себе си не засяга права или законни интереси на граждани или юридически лица, тъй като не поражда преки правни последици, а е само един подготвителен акт за издаването на друг административен акт /решение, заповед за освобождаване/, който пряко би засегнал права и законни интереси на конкретния гражданин /в този смисъл решение № 21/95 г. по к.д. № 18/95 г. и решение № 2/02 г. по к.д. № 2/02 г./.

По чл. 15, ал. 4, т. 1; чл. 16, ал. 4, по отношение актовете по ал. 1, т. 15; чл. 17, ал. 4, по отношение актовете по ал. 1, т. 12 ЗКФН; § 11, т. 14 от Преходните и заключителни разпоредби от същия закон, по отношение новата разпоредба на чл. 114, ал. 1 от Закона за допълнително доброволно пенсионно осигуряване /ЗДДПО/

С тези разпоредби се изключва обжалването пред ВАС на индивидуалните административни актове, с които заместник-председателите, ръководещи управленията “Надзор на инвестиционна дейност”, “Застрахователен надзор” и “Осигурителен надзор” самостоятелно прилагат принудителните административни мерки, регулиращи дейностите в институциите, върху които се извършва въведеният със ЗКФН финансов надзор. За тези индивидуални административни актове остава възможността да се обжалват по

административен ред, според ал. 3 на чл. 15, 16, 17 ЗКФН и чл. 114, ал. 2 ЗДДПО.

Принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях /чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания/. Тази им превантивна роля определя и голямото значение от бързото и ефикасно задействане на съответните принудителни административни мерки - приложението им във възможно най-кратък срок от възникването на съответното основание. Установяване наличието на основание за налагане на такава мярка в разглежданите хипотези по принцип изисква специализиран анализ на състоянието на съответното поднадзорно лице, както и на рисковете, които произтичат от това. Най-компетентната преценка за това, безспорно, е тази на съответния надзорен орган. Конституционният съд с решение № 18/97 г. по к.д.№ 12/97 г. вече се е произнесъл за липсата на противоречие с чл. 120, ал. 2 от Конституцията на сходната разпоредба на чл. 65, ал. 4 ЗБ, която изключва също така съдебния контрол на актовете за налагане на принудителни мерки. Сходството в регламентацията е безспорно. И в двата закона се имат предвид актове на надзорен административен орган, които целят защитата на обществения интерес, респективно на широк кръг лица, вносители на собствени парични средства, и които имат посочената вече много важна необходимост от приложението им в най-кратки срокове от възникването на съответното основание. Следва да се има предвид и това, че спрямо наложените административни наказания и имуществени санкции по чл. 32, ал. 1 и 2 ЗКФН съдебният контрол не е изключен, а е приложим съгласно ал. 4 от тази норма.

С оглед на изложеното Конституционният съд приема, че и по отношение на разглежданите норми са относими посочените по-горе

съображения за конституционностъобразност, основани и на цитираната му досегашна практика по идентични норми от други закони.

Искането за обявяване за противоконституционни на разглежданите разпоредби следва да се отхвърли като неоснователно.

По чл. 15, ал. 4, т. 2 ЗКФН

Разпоредбата не е противоконституционна и искането следва да се отхвърли.

С нея се изключва обжалването по съдебен ред пред ВАС на индивидуалните административни актове на заместник-председателя, ръководещ управление “Надзор на инвестиционната дейност”, с които се отказва разрешение за прекратяване на инвестиционното дружество.

Инвестиционното дружество е акционерно дружество, чийто предмет на дейност е инвестиране в ценни книжа на парични средства, набирани чрез публично предлагане на акции. Това публично привличане на средства, несъмнено, представлява сериозен обществен интерес, което се нуждае от приоритетна компетентна защита. Такава защита най-добре може да осигури надзорният орган, който има задължението по чл. 177, ал. 4 ЗППЗК да отказва издаване на разрешението за прекратяване на дружеството, “ако не са осигурени интересите на инвеститорите”. Налице е акт на финансов надзор, при който компетентността на надзорния орган не може да бъде заместена от съдебно решение, както това бе прието по-горе и по отношение на други актове на финансовия надзор.

По § 11, т. 14 от Преходните и заключителни разпоредби ЗКФН, по отношение новата разпоредба на чл. 112, ал. 4 ЗДПО.

Искането е неоснователно и следва да се отхвърли.

Разпоредбата изключва при налагането на принудителните административни мерки, предвидени в чл. 112, ал. 1 от закона, прилагането на разпоредбите на чл. 7, ал. 2 и чл. 11, ал. 1 от Закона за административното производство /ЗАП/, относно обясненията и възраженията на заинтересованите лица.

Принудителните административни мерки, включително и в дружествата за допълнително доброволно пенсионно осигуряване се налагат единствено с превантивна цел за предотвратяване или преустановяване на административни нарушения. Това налага предприемането на незабавни спешни действия с цел ефикасната защита на осигурените лица и пенсионерите. В тези случаи задължителното предварително уведомяване за откриване на производство по налагане на принудителни административни мерки /чл. 7, ал. 2 ЗАП/ и изслушването на обяснения и възражения от заинтересуваните лица /чл. 11, ал. 2 ЗАП/ неминуемо ще доведе до забавяне налагането на съответните принудителни административни мерки. Това би могло сериозно и непоправимо да увреди правата и интересите на осигурените. Атакуваните норми, които изключват прилагането на общия ред, установен в ЗАП, като неподходящ при налагането на конкретните принудителни административни мерки, не са противоконституционни, тъй като не нарушават основни конституционни начала и права на гражданите. Още повече, че ЗКФН и ЗДППО не изключват възможността при необходимост и след преценка, че това няма да е сериозна пречка за ефикасната защита на осигурените лица и пенсионерите да се изслушат от надзорния орган обяснения и възражения на заинтересуваните лица. Конституционосъобразността на идентична норма – чл. 21, ал. 5, изр. 2 от Закона за банките, е изрично установена и с решение № 18/97 г. по к.д. № 12/97 г.

По чл. 27, ал. 1, т. 7 ЗКФН, в случаите на т. 1.4, т. 2.10, т. 3.6 и т. 4.6 от Приложението по чл. 27, ал. 2 на същия закон

Атакува се дадената възможност на комисията да събира годишна такса за осъществяване на общ финансов надзор по ЗППЦК, ЗЗ, ЗДЗПО, Кодекса за задължителното обществено осигуряване, Закона за здравното осигуряване и Закона за закрила при безработица и насърчаване на заетостта.

Вносителите на искането поддържат, че събирането на такси за осъществяването на финансов надзор в атакуваните хипотези няма конституционни основания и не е съобразено с идеята за правова държава.

Конституционният съд намира искането за неоснователно. С чл. 60 от Конституцията е въведено задължение за гражданите за плащане на данъци и такси, установени със закон, съобразно техните доходи и имущество. Това конституционно задължение се отнася и за отделните дружества, върху дейността на които се упражнява общият финансов надзор от комисията и нейните органи.

Оспорените такси са установени по вид и размер, съобразно конституционното предписание, със закон – тарифа – приложение към чл. 27, ал. 2 ЗКНФ.

В теорията на финансите таксата се схваща като плащане в полза на държавния бюджет от физическо или юридическо лице за извършено действие в полза на платеща или за оказана му някаква услуга от такъв орган. Основание за плащане на таксата следователно е ползването на услуга или предизвикване на действие на държавен орган в полза на платеща на таксата. В случая осъществяването на общ финансов надзор не е самоцелно, а е осъзната необходимост. Той е предизвикан в интерес на поднадзорното лице с цел да бъдат установени и преодолени във възможния най-ранен стадий евентуалните неблагоприятия и други проблеми, които са възникнали във финансовото състояние и общата му дейност, които биха могли да застрашат и интересите на лицата, предоставили средствата си за управлението им. По този начин общият финансов надзор обслужва както публичния, така и частния интерес. Таксата, която се дължи, има характерът на публично задължение към държавата и представлява публично държавно вземане, установено по основание и размер със закон.

Предвидените със закона оспорени такси не са нещо ново. Подобни такси са събирани и по силата на действащите преди влизането в сила на

ЗКФН тарифи, приемани от Министерския съвет /напр. Тарифата за таксите, събирани от Агенцията за застрахователен надзор – чл. 27, за упражняването на текущ надзор; или Тарифа за таксите, събирани на основание т. 12 от раздел III от Държавната комисия по ценни книжа за упражняване на общ контрол и др./. Тяхната конституционност не е била оспорвана. Тази приемственост на нормативната уредба на материята сочи за липса на затруднения в плащане на таксите или на други слабости от прилагането ѝ до влизането в сила на ЗКФН и същевременно за доказана ефективност и безконфликтност - резултат и на това, че се касае за средства, които подпомагат държавния бюджет. За това допълнително спомага и вече регламентираното със закон определяне на таксите.

В заключение по този раздел I от решението, Конституционният съд намира за необходимо изрично да подчертае, че с приетите за непротиворечащи на основния закон разпоредби, изключващи обжалването на някои индивидуални административни актове пред ВАС, не се надхвърля границата на ограничителното прилагане на изключението по чл. 120, ал. 2 *in fine* от Конституцията от общото правило за обжалване на всички административни актове. В случая законодателят не е тълкувал и приложил разширително предвиденото от Конституцията изключение, поради което и не е злоупотребил с това си правомощие. С атакуваните за противоконституционност разпоредби са изключени от съдебно обжалване само няколко от множеството административни актове, издавани по ЗКФН и отделните закони, регламентиращи дейностите, върху които се упражнява финансовият надзор. Приетата от съда липса на основание за отмяна, като противоречащи на основния закон норми, е мотивирана и от конституционната целесъобразност при защитата на обществения интерес и интересите на отделните граждани, предоставили лични парични средства за управление от финансови институции за подsigуряване на своето достойнство и сигурност в бъдеще. По този начин приоритетно са

защитени конституционни ценности, прогласени още в Преамбюла на Конституцията. Защитата на тези конституционни ценности закриля правата и законните интереси на голямата част от населението, от които се привличат личните им парични средства. Действително, в същото време могат да се засегнат правата и интересите и на един тесен кръг от лица, които управляват предоставените им чужди пари. Налице е обаче една очевидна несъизмеримост между правата и интересите на двете противопоставени групи лица, както по отношение на тяхната численост, така и по отношение на обществения интерес. Балансът на интересите налага да се даде приоритет на правата и законните интереси на многократно по-голямата група лица, предоставили парите си за управление, които атакуваните разпоредби защитават, пред правата и интересите на един тесен кръг от лица, които управляват чужди пари. Отчитането на този баланс на права и интереси при защитата на конституционните ценности в случая ни изправя пред класически случаи на хипотезата на чл. 120, ал. 2 *in fine* от Конституцията, позволяваща ограничаването на правото на съдебно обжалване. В този смисъл са и цитираните вече решения на Конституционния съд, отнасящи се до банковата дейност и застраховането. Изложените в тях съображения, относно конституционносъобразността на идентични норми от други закони, са напълно относими и към разгледаните разпоредби. Налице са същите достатъчно сериозни и основателни причини, наложили прилагането от законодателя на правото за изключване на съдебния надзор върху отделни категории административни актове. Тук е мястото да се припомни отново изразяваното вече от Конституционния съд, по други поводи, становище, че само при наличието на такива причини Народното събрание може да приложи това изключение, за да не се обезсмисли принципът на съдебното обжалване.

II. По искането за установяване на несъответствие с международни договори – чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и с чл. 1 от Допълнителния протокол към нея

Според чл. 6, т. 1 ЕКЗПЧОС всяко лице, при определянето на неговите граждански права или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.

Вносителите обосновават искането си с това, че правото да се упражнява определена търговска /стопанска/ дейност е гражданско право по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЕКЗПЧОС. Поддържа се, че разпоредбата изисква, в съответствие с правото за достъп до съд, да бъде осигурено съдебно разглеждане на спора относно засегнатите граждански права, още повече, че в случая е било засегнато гарантирано от цитираната конвенция гражданско право – правото на собственост, третирано в чл. 1 от Първи протокол към нея.

Конституционният съд намира искането за неоснователно, поради което то следва да се отхвърли.

В искането не се взема предвид, че предписанието на нормата за справедливо и публично гледане на делото от независим и безпристрастен съд не абсолютизира самото съдебно обжалване. С нея не се изключва възможността за ограничаване със закон обжалването на някои административни актове. Поради това атакуваните разпоредби не са в несъответствие с норми на международни договори, по които България е страна.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 и 4 от Конституцията Конституционният съд

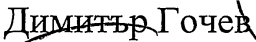
Р Е Ш И :

Отхвърля искането на 48 народни представители от XXXIX Народно събрание за установяване на противоконституционност и несъответствие с международен договор на чл. 13, ал. 3, т. 1, 2, 3 и 4 /относно актовете по ал. 1, т. 11/; чл. 15, ал. 4, т. 1 и 2; чл. 16, ал. 4 /относно актовете по ал. 1, т. 15/; чл. 17, ал. 4 /относно актовете по ал. 1, т. 12/ и § 11, т. 14 от Преходните и заключителни разпоредби /относно създадените нови разпоредби на чл. 112, ал. 4 и чл. 114, ал. 1 от Закона за допълнителното доброволно пенсионно осигуряване/ на Закона за комисията за финансов надзор, обн. ДВ, бр.8/2003 г., както и искането за установяване на противоконституционност на чл. 27, ал. 1, т. 7 /относно хипотезите на т.1.4, 2.10, 3.6 и 4.6 от Приложението към чл. 27, ал. 2/ от Закона за комисията за финансов надзор.

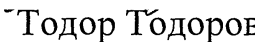
Председател:

Румен Янков

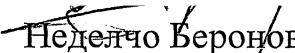
Членове:

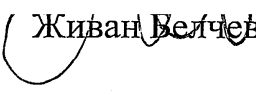

Димитър Гочев

Васил Гоцев

Тодор Тодоров

Людмила Нейковска

Неделчо Беронов

Живан Белчев

Стефанка Стоянова

Пенка Томчева

Маргарита Златарева

Лазар Груев